

Sygn. akt I KK 79/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

przy udziale Zastępcy Naczelnego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej
Wandy Wenglarzy-Kowalczyk

w sprawie **L.L.**,

wobec którego umorzono postępowanie na podstawie art. 82 ust. 2 ustawy o izbach
lekarskich

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 listopada 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego

z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt NSL (...),

zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego (...) Izby Lekarskiej w

[...]. z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt OSL-Pz-(...),

1) oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciąża L.L. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Lekarskiego (...) Izby Lekarskiej w[...]. z dnia 19 grudnia 2018 r. (sygn. akt OSL-Pz-(...)) lek. L. L. uznano za winnego popełnienia przewinienia zawodowego polegającego na tym, że w dniu 1.07.2017 r. podczas pełnienia dyżuru w Nocnej i Świątecznej Opiece Zdrowotnej w R. Spółka

Jawna w D. nie dopełnił obowiązku pełnego zbadania pacjentki - 5 miesięcznej M. B., która znajdowała się pod opieką matki A. B. , ograniczył się jedynie do ogólnej, wizualnej oceny stanu zdrowia chorego dziecka, czym nie dopełnił obowiązkowego zakresu postępowania lekarskiego - i za to, na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. 2018, poz. 168) wymierzono mu karę upomnienia. Na podstawie art. 53 oraz art. 89 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich (Dz.U.z 2018 r., poz. 168 z późn.zm) uniewinniono od drugiego zarzutu.

Wyrokiem Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 11 lipca 2019 r. (sygn. akt NSL Rep. (...)) uchylono zaskarżone orzeczenie i postępowanie w sprawie umorzono.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca obwinionego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„I. rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 82 ust. 2 w zw. z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich polegające na niewłaściwym zastosowaniu poprzez uznanie, iż skazany dopuścił się przewinienia mniejszej wagi i w konsekwencji umorzenie postępowania w sytuacji gdy istniały przesłanki do uniewinnienia skazanego albowiem zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził jakoby podjęte przez skazanego działania były sprzeczne ze wskazaniami wiedzy lekarskiej, niewystarczające do postawienia prawidłowej diagnozy; diagnoza postawiona przez skazanego nie została uznana za błędną w związku z czym nie sposób jest uznać, aby doszło do przewinienia zawodowego - w konsekwencji czego skazany winien zostać uniewinniony, postępowanie nie powinno zostać zatem umorzone;

II. rażące naruszenie art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich, poprzez uznanie Obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, pomimo rzeczywistego istnienia istotnych i niedających się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy, zauważonych przez Naczelny Sąd Lekarski, który na stronie 4 orzeczenia wskazuje wprost, iż w chwili obecnej nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie, czy dziecko wyzdrowiało samoistnie, zgodnie z przebiegiem gorączki trzydniowej (diagnoza skazanego po przeprowadzenia

wystarczającego w tym zakresie badania małoletniej) czy też skuteczne okazały się leki zaordynowane przez dr n. med. W. B. , a które to wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść Obwinionego, tj. uznane przez sąd, że Obwiniony przeprowadził badanie pacjentki w niewystarczającym zakresie, pomimo tego, że na podstawie przeprowadzonego badania postawił diagnozę, a diagnoza ta wzbudziła niedające się rozstrzygnąć wątpliwości sądu, tym samym nie można przyjąć, że została przez sąd uznana za błędną;

III. naruszenie art. 6, art. 8 i art. 9 Kodeksu Etyki Lekarskiej oraz art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. 2017 poz 125 ze zm.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, w której wątpliwości sądu dotyczące prawidłowości postawionej przez Obwinionego diagnozy i przeprowadzonego zakresu badania przez skazanego zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść a okoliczność ograniczenia przez skazanego do czynności medycznych rzeczywiście potrzebnych chorej zgodnie z aktualnym stanem wiedzy medycznej uznana została jako świadcząca o nienależytej staranności w postępowaniu z pacjentką, co też stoi w oczywistej sprzeczności z art. 6 Kodeksu Etyki Lekarskiej;

IV. naruszenie art. 414 k.p.k. w zw. z art. 322 § 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe ustalenie przez sąd miejsca popełnienia przez skazanego przewinienia zawodowego, albowiem miejscem tym nie może być, jak zostało to wskazane w orzeczeniu z dnia 11 lipca 2019 r. „R.” Spółka Jawna w D. albowiem spółka jawna nie może stanowić miejsca popełnienia czynu a w myśl w/w przepisów w przypadku umorzenia postępowania koniecznym jest dokładnie określenie miejsce popełnienia czynu.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 11 lipca 2019 r. w sprawie NSL- (...) Rep. (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Naczelny Sąd Lekarski,

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Wydaje się, że Autor kasacji w sposób błędny odczytał treść zarzutu jaki postawiono obwinionemu. Zarzucone mu przewinienie zawodowe nie polegało bowiem na tym, że w sposób niewłaściwy przeprowadził leczenie M. B. , ale na zaniechaniu zgodnej ze standardami wiedzy medycznej diagnostyki pacjentki, która musi poprzedzać sam proces leczenia. Obowiązek wykonania czynności diagnostycznych ma charakter odrębny, od samego leczenia, dla którego ma stanowić podstawę. Właśnie prawidłowa diagnostyka (badanie) ma zapobiec temu, by nie dochodziło do błędów w procesie leczenia, a jego efektywność nie była kwestią przypadku czy szczęścia. W sprawie obwinionego ostatecznie nie udało się ustalić, czy sformułowana przez niego diagnoza i zastosowana metoda terapeutyczna była prawidłowa czy też nie, ale nie ulega wątpliwości, że nie przeprowadził wymaganych zgodnie ze standardami wiedzy medycznej badań pacjentki. Nie można przy tym się usprawiedliwiać brakiem odpowiedniego sprawnego sprzętu (brak baterii do otoskopu), bowiem obwiniony przystępując do udzielania świadczeń zdrowotnych, powinien zapewnić sobie warunki wykonywania praktyki lekarskiej w zgodzie z obowiązującymi standardami.

Podnoszona w kasacji okoliczność, że Naczelny Sąd Lekarski nie był w stanie definitywnie przesądzić, czy dziecko wyzdrowiało samoistnie, zgodnie z przebiegiem gorączki trzyniowej (diagnoza obwinionego), czy na skutek zastosowania lekarstw zaordynowanych przez kolejnego lekarza, w tej perspektywie nie ma znaczenia. Na lekarzu ciąży bowiem obowiązek przed przystąpieniem do leczenia, zbadania pacjenta według obowiązującego w tym zakresie standardu. Niewykonanie tego obowiązku samoistnie może stanowić podstawę do odpowiedzialności zawodowej, bez względu czy i jaki wpływ owo naruszenie miało na dla dalszego procesu leczenia. Okoliczność ta może być uwzględniana w perspektywie określenia rozmiaru sankcji.

Należy podkreślić, że podnoszona okoliczność skrótowego i nieprecyzyjnego określenia miejsca popełnienia przypisanego obwinionemu przewinienia zawodowego nie ma charakteru rażącego naruszenia prawa ani też nie wpływa na prawidłowość wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

